

for Andre, let udsætte sig for, enten at faae en Straffebestemmelse, hvis Anvendelse i mangt et Tilfælde vilde medføre en ubillig Haardhed, eller at svække Straffelovens Betydning derved, at selv meget grove Forræderier ikke vilde kunne rammes af den høieste Straf, om Omstændighederne end vare nok saa graverende for den Skyldige. Det i § 81 omtalte Forræderi at bære Vaaben imod Fædrelandet eller dets Forbundsfaller, turde i og for sig uden Tvivl rettest sættes i Klasse med den i § 80 2det Stykke omhandlede mindre virksomme og betydende Vistandsydelse, og naar henses til, at Omstændighederne kunne indeholde ikke Lidet til Undskyldning for den Paagjældendes Færd, t. Ex. hvor han for lang Tid siden, medens der endnu var Fred, var traadt i den fremmede Stats Tjeneste, og naar han ikke kæmper imod den danske Stat men imod dennes Forbundsfaller, har man endog troet, at der, idet den almindelige Straffebestemmelse i § 81 isøvrigt fastsættes i Lighed med Straffen i § 80 2det Stykke, vel kunde være Anledning til at aabne Afgang til under formildende Omstændigheder at idømme Statsfængsel i tilsvarende Tid (fra 3 Aar indtil paa Livstid). Paa den anden Side har man imidlertid meent, at den i § 81 omhandlede Forbrydelse kan fremtræde under saa graverende Omstændigheder, navnlig hvor den Skyldige har staaet i dansk Krigstjeneste, og hvor hans Overgang til Tjenden ifølge den Stilling, han har indtaget, lettelig kan udøve en høist fladelig Indskyldelse paa Andres Forhold, at det turde være betænkeligt ganske at udelukke Anvendeligheden af Livsstraf, der ikke blot i den nuggjældende danske Strafferet, see D. L. s 6—4—6 jfr. Patent 21 Mai 1726, men ogsaa i nyere Straffelove, t. Ex. den norske Kap. 9 § 3, ubetinget er foreskrevet som Straf for at bære Vaaben imod Fædrelandet. Man har derfor i § 81 tilføjet, at den Skyldige under særdeles skjærpjende Omstændigheder bliver at straffe paa Livet. Paragraphen forudsætter isøvrigt, at den danskkjøbte Mand, der skal kunne straffes efter samme, ikke ganske er udtraadt af det undersaatlige Forhold til Danmark. Forsaavidt det undersaatlige Forhold ikke formelt er hævet, vil det formeentlig være tvivlsomt, om det nogeninde med Sikker-

hed tør siges, at han i den omhandlede Henseende factist maa betragtes som udtraadt af dette Forhold; men netop med Hensyn hertil, og da Forbrydelsen unægtelig bliver af høist forskjellig Beskaffenhed, eftersom den Paagjældende i længere eller kortere Tid mere eller mindre inderlig har levet sig ind i den fremmede Stat og factist er traadt ud af Forbindelsen med Fædrelandet, synes det at være rigtigt, som ovenfor antydet, at give Straffebestemmelsen den større Vidde. At fremdeles kun den kan straffes, der „unødt og utvungen“ tager eller forbliver i fjendtlig Tjeneste, er en Selvfølge; men det er formeentlig unødventigt udtrykkelig at udtale dette, saavist som det er, at det i hvert enkelt Tilfælde maa nærmere afgjøres af Domstolene (Rævningerne) efter de konkrete Omstændigheder, om der virkelig har været en Tvang tilstede, som kan retfærdiggjøre den Paagjældende. Det turde maaskee endelig være hensigtsmæssigt at gjøre opmærksom paa, at ifølge de brugte Ord „bærer Vaaben imod Staten eller dennes Forbundsfaller“ kan Straffebestemmelsen i § 81 hverken komme til Anvendelse imod den, der kun som Sygevogter, Officersoppasser eller deslige tjener i den fjendtlige Hær, eller paa den, der vel tjener som egentlig Kombattant i denne, men ikke imod den danske Stat eller dens Forbundsfaller, men t. Ex. i et fjernt Land, maaskee netop ifølge en udtrykkelig Betingelse fra hans Side om, at der ikke maa affordres ham Tjeneste i den fjendtlige Hær imod hans Fædreland. I sidste Tilfælde kan han formeentlig efter Omstændighederne slet ikke straffes; i det først berørte Tilfælde maatte Straffen i hvert Fald bestemmes efter § 80 2det Stykke.

I Forbindelse med §§ 80 og 81 har Kommissionen anseet det rettest i Udkastets §§ 82 og 83 at omhandle ulovlig Hverving og Forleelse af det tjenstgjørende Mandskab i Hæren eller paa Flaaden til Rømning, eftersom disse Forbrydelser, som sigtende til at svække Fædrelandets Forsvarskraft, synes at maatte betragtes som henhørende under Indbegrebet af de Forbrydelser, der ere rettede imod Statens Sikkerhed og Selvstændighed. Hvad angaaer den ulovlige Hverving — hvilken man, i Overensstemmelse med Fd. 9 Juni